

VICENTE GARCÍA SÁNCHEZ

Ramon Turull

No és fill del Barri de Sant Magí però sí de la seva festa. Vicente García va néixer a Calatayud, província de Saragossa, el 24 de març de 1904, fill de Casimiro, pastor, i de Milagros.

A Cervera hi va fer cap el 1947, quan es construïa el túnel de la Nacional II que tant enrenou va produir a la ciutat, malgrat l'encert d'eliminar una sèrie de revolts —els de l'accés a Cervera— que ja abans de la guerra tants accidents havien proxocat. Després “el Maño”, com així tothom el coneixia, va treballar una pila d'anys a la indústria de ciment Colom-Solé-Puig. Fou empleat del cementiri, on es personava quan s'efectuava algun enterrament i que obria, estant-s'hi matí i tarda, els dies de festa que són els de més visita. No cal dir que per Tots Sants i el Dia de Difunts, les jornades més vives dels morts, no se'n movia per ajudar a la col.locació de corones, rams de flors i fotografies que, de vegades, són notícia de persones que un dia que no sabem van morir entre nosaltres.

Però el que porta Vicente García a aquesta secció del quadern, començada el 1992, és que durant 27 anys (1963-1990) va fer de Sant Magí encarnant la figura de l'anacoreta en l'entrada de l'aigua, el capvespre del 18 d'agost, i el seu repartiment el matí del dia de la festa. Del nostre record, va venir després de Magí Tarruella Galofre, que en va fer més de 50 anys, Magí Tapioles Solé, el de la bella estampa, i Jaume Castells “el Tenebres”, que no en tenia re, de tenebra, doncs era més bo que el pa.

Tants anys col.laborador de la festa, per força havien de desembocar en el reconeixement oficial, a més del popular que cada agost se li

repetia i confirmava. I així, el 1994 va ser nomenat “Maginet de l’any” en la nit màgica amb que s’embolcalla la Plaça Major per celebrar el sopar en que centenars de cerverins, d’aquí i de fora, tramen i renoven arrels, relació i amistat.

Quan agost s’acostava i amb ell, altre cop, la diada més perfumada de les tradicions locals, vaig anar a veure el nostre protagonista a la Residència Mare Güell-Hospital Berenguer de Castelltort, on des del 1987 viu tranquil i feliç els seus 93 anys d’edat. Amb bona salut, malgrat el parell de Roslis

“El Maño” amb el gaiato i la bandera de Sant Magí.

que diàriament no deixa de fumar, amb sortides freqüents si el temps acompanya –que, amic, sol acompanyar– i la memòria espesseïda, això sí, però amb clarianes suficients per a la companyia d’un manat de records : la seva infància i adolescència aragoneses, la seva vinguda i estada a Cervera entre túnel, ciment i xiprers, la neboda casada que viu a Calatayud i la llarga participació en la Festa de Sant Magí, en la qual el sant és representat amb vibracions d’humanitat.

Sobre la tauleta de nit de l’habitació de Vicente García Sánchez, “el Maño”, hi vaig veure, lluminosa com una llàntia, una imatge de La Pilarica. Tan natural com un brot d’espígol, tan tendra i acolorida com un ram de boix.